

Een heel leven opnieuw beginnen.

Je hebt een leven geleefd

Of je nu tien jaar bent, twintig, dertig, veertig, vijftig, zestig of nog ouder.

Je hebt dingen gedaan, spullen verzameld, mensen om je heen gehad die je dierbaar zijn geworden.

Verlangens gehad, verlangens bevredigd, toekomst gevoeld, verleden gedeeld.

En dan komt er een dag, een uur, een minuut, een seconde met daarbinnen het besef, dat dit leven weer helemaal opnieuw moet gaan beginnen. Met lege handen. Met niets behalve met een lijf vol verdriet, machteloosheid, volslagen onbegrip. Verdoving. Mogelijk woede. Hoe doe je dat: opnieuw beginnen?

Ik hoorde verhalen van Japanners die alles kwijt zijn. Ik zie de televisiebeelden en vooral de foto's vol gestold verdriet en radeloosheid van mensen met wie ik me ineens machteloos verbonden voel.

En ik kijk om me heen, naar mijn vrouw, mijn kinderen, mijn vrienden, mijn collega's, mijn buurtbewoners. Ik loop door mijn straatje, ik zie mijn huis, loop door mijn kamers, zie alle spullen die ik heb verzameld. Door dat alles ben ik geworden wie ik ben.

Ik zie dat alles deze dagen met totaal andere ogen, ik voel mijn machteloosheid, of beter gezegd, mijn vanzelfsprekendheid waarmee ik elke dag met het voornoemde omga. Het verwacht me.

Wéér het besef kwijtgeraakt dat je alles kunt verliezen. Niet één mens of één ding uit dat rijtje. Dat kan ik nog wel inpassen in mijn bestaan. Maar álles. In één keer. Pardoes.

Niets meer. Alleen jezelf.

En dan?

En dan?

Omdat je ademt is er blijkbaar een dan.

Hoe zal dat 'dan' er straks in Japan uitzien?

Het land en de achtergebleven mensen hebben Hiroshima en Nagasaki overleefd. En de aardbeving van Kobe. De kracht van de schaal op het Leven is op dit eiland blijkbaar enorm groot. Ondanks alle radeloosheid en angst op dit moment.

Wat dat betekent voor de mensen die ik op de foto heb gezien, voorbij heb zien komen op de televisie, weet ik niet. Ik hoop dat er een leven is. Dat zij mensen vinden om mee verder te gaan. Zich weer kunnen verbinden met nieuwe spullen en verlangens kunnen hebben. Zonder te vergeten. Zoals ik ook dit niet wil vergeten.

Bespiegeling van Jaap Lodewijks nav de [Tsunami](#) 11 maart 2011
(Hoop van leven geven; betrokkenheid en verbinding)